

Meer tussen hemel en aarde (3)

ZONDE

Protestantse kerken hebben geen biechtstoel. Maar het komt geregeld voor dat iemand in mijn spreekkamer in De Ark iets komt opbiechten. Omwille van de opluchting als het hoge woord eruit is, of met de vraag 'en hoe nu verder'. Soms gaat het om dingen die in bepaalde kringen als 'zondig' gelden terwijl er in mijn ogen niets mee mis is – een reikibehandeling ondergaan bijvoorbeeld, of 'nee' zeggen als je overvraagd wordt. Soms gaat het echt om iets heftigs waarvoor vergeving gevraagd moet worden.

In de Europese christelijke traditie hebben we van 'zonde' een soort economisch begrip gemaakt: je hebt grote zonden en kruimelzonden maar ze tellen allemaal mee. Ze vormen een saldo waarmee je bij God in de schuld staat. Alsof er een hemelse boekhouding is waar vooral naar de cijfers gekeken wordt. Terwijl het begrip 'zonde' oorspronkelijk veelmeer gaat om het missen van je bestemming, om daden waarmee je buiten de goede flow raakt, deel wordt van een verkeerde beweging. Dat is iets kwalitatiefs en niet iets kwantitatiefs.

Een van de meest rake definities van 'zonde' kun je tegenwoordig vinden bij een grote kruidenier: **weggoaien is zonde**. Inderdaad, dát is zonde: dingen niet tot hun recht laten komen, ze hun bestemming ontnemen. Iets waaraan zorg is besteed, achteloos weggooien. Iets wat toewijding verdient geen blik meer waardig keuren. Wat een levensles in de supermarkt! Wel jammer dat er dan toch weer een rekenom bij moet: 35% korting. En dat de kassière je niet met een dankbare blik aankijkt en zegt: wat fijn dat u het mee wilt nemen! Zie de korting dus maar als een blijk van waardering voor je bereidheid om iets kostbaars te redden van de vernietiging.

Overigens: de zonde zit hem niet in het wegdoen zelf. Afstand doen, loslaten, dingen voorbij laten gaan, dat hoort bij ons vergankelijke bestaan. Het is goed om voor spullen (waarvan we er meestal veel te veel hebben) geregeld nieuwe bestemmingen te zoeken. Door ze uit te delen, weg te geven, te recyclen, of ze om te toveren tot iets anders. De zonde van het weggooien zit hem in de achteloosheid, de

minachting voor de materie en de makers.

Door heel de wereld gaan kringlopen van achteloosheid en minachting, en ook stromen van aandacht en toewijding. Aan de ene gaat de wereld kapot, de andere houdt de dingen heel en raapt zorgvuldig de scherven op waar iets gebroken is. Met elke handeling voeg je jezelf in een van die bewegingen, of eigenlijk al eerder: met je hart.

10 september 2017, Piet van Veldhuizen

[Terug naar Columns](#)

[Verder naar DeArkOnline](#)

[Terug naar Woordenmetzielenzin](#)